

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Петя Минева, медицинска сестра
в Детска градина №90 "Веса Паспалеева" - гр. София:
ДАНО В БЪЛГАРИЯ ЧОВЕШКИЯТ РЕСУРС
БЪДЕ ПО-ДОБРЕ ОЦЕНЕН**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Петя Минева:

Име: Петя Минева Минева

Възраст: 57 г.

Образование: Професионален бакалавър по здравни грижи

Месторабота: ДГ №90 „Веса Паспалеева“ гр. София

Професионален стаж: 35 години

Професионална квалификация: Първи и втори сертификат от БАПЗГ

Хоби: Разходки из природата, поезия и художествено-приложни дейности.

Девиз: "Да правим каквото трябва, пък да става каквото ще става!"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

България – свято име за всеки, който е роден тук и всеки който е избрал да живее тук. Земята, напоена с кръвта на предците ни, за да живеем сега в мир и любов с всички други държави на планетата Земя. Най-прекрасното място на света, което ни дава сили за живот, развитие и успехи.

Като дете не знаех точно как искам да се развивам професионално. След гимназията започнах работа в изчислителен център и помагах на майка ми за разходите в домакинството. Работата ми харесваше, но няхах усещането за пълноценно реализиране на това което нося като заложби и умения. Изпитах необходимост да се развивам и да бъда полезна със знания и дейности на близките си, на приятелите, на всички, с които общувам и до които животът ме докосва. След като завърших образованието си като медицинска сестра в Медицинска академия - гр. София, започнах работа в база „Детска нефрология и гастроентерология“. После се омъжих и родих две прекрасни момчета. За мен беше предизвикателство да работя по професията в училищен стоматологичен кабинет, да отглеждам децата си и да им помагам за правилното израждане на ценностната им система.

Записах се за изпити за полувисше образование с Медицински колеж „Йорданка Филаретова“ и успях да покажа на синовете си как се учи за шестидеветици.

При кръстници зъболекари и майка акушерка, професионалната ориентация ме отведе по естествен път в областта на медицината. Със статут на разведена и съпруг, който не се интересуваше от какво живеят децата ни, аз останах безработна по време на здравната реформа. Училищата останаха със занижено здравно обслужване. Масово учениците останаха без здравна профилактика и здравна просвета. Останах сама, с две деца, на които нямаше кой да сложи хляб на масата.

Предизвикателството да остана в професията беше голямо. Много колежки заминаха за други страни дори с риск за живота си или започнаха работа в друга сфера. Но аз не се поколебах да продължа в медицината. С парите от трудовата борса и пари изкарани от различни услуги при колеги, познати и частни медицински кабинети успях да поддържа добър стандарт за моето семейство и да разширявам професионалните си умения, придобивайки нови квалификации в областта. Така започнах и работа в детска градина, предоставена ми от Бюрото по труда. Директорът на детското заведение прояви разбиране към моето желание да се развивам професионално,

давайки ми възможност да уча за професионален бакалавър по здравни грижи. Продължих да работя в същото детско заведение и след завършването на професионалното ми обучение, имах възможност да посещавам различни курсове за следдипломна квалификация към БАПЗГ.

Предизвикателството да работя в България е голямо и дано човешкият ресурс бъде по-добре оценен. Сега съм на 57 години, станах баба. Когато мога успявам да се погрижа и за стария си болен баща. Потърся ли лекарска помощ, получавам освен най-доброто като обслужване, съпричастност и подкрепа от колегите. Когато ходя на събрания на БАПЗГ виждам най-чистата, най-всеотдайната и най-силната група от хора, които са изпълнени с доброта, нежност и любов към живота.

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 06.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 11/2018 г.*